

Motivering for demonstrationen

(Jørgen Gimbel, BfA)

Bedsteforældre for Asyl har ofte demonstreret i protest mod den umenneskelige flygtningepolitik, som de fleste politiske partier kappes om at gøre endnu strammere. Denne gang er vi gået sammen med Børnebørn for Asyl, Asylret og Gæstfrit Halsnæs og med opbakning fra SOS mod racisme og Et anstændigt Danmark. Anledningen er den intensivering af udsendelser, vi kalder det deportation, af specielt afghanske flygtninge, som har fundet sted i de seneste måneder.

I dronningens og statsministerens nytårstaler kom de begge ind på den stigende flygtningetilstrømning i det seneste år foranlediget af de voldsomme begivenheder rundt omkring i verden. Dronningen talte således om, at der "overalt i landet gøres en stor indsats for at hjælpe flygtningene", og at "vi skal ikke blot tage hånd om dem, vi skal også hjælpe dem med at finde sig til rette i samfundet, sådan at de kan få fodfæste og klare sig selv." Og statsministeren sagde: "Der kommer også flygtninge til Danmark. Dem skal vi tage ordentligt imod. Og det gør danskerne." Og så fortsatte hun med at tale om, hvordan vi skal stille krav til flygtningene i det stadige kapløb mellem partierne om, hvem der kan levere den strammeste udlændingepolitik!

Men ingen af dem talte om den strøm af afviste asylansøgere, som sendes tilbage i denne tid. Afviste, ikke fordi deres skæbner ikke er tragiske nok, men fordi den danske udlændingepolitik er udformet med det grundlæggende formål, at vi skal give asyl til så få flygtninge som muligt. De fleste af de tolke, som det danske militær har fået hjælp af i Afghanistan, udelukkes således. Nogle af dem tvinges ligefrem til at gå under jorden i det land, som vi har efterladt dem i.

Mange enlige mænd er sendt tilbage, og nu sender man næsten hver dag børnefamilier af sted, selv om mange af børnene har været i Danmark i mange år, nogle af dem er endda født her. De taler dansk og har gået i skole her. De sendes ud af landet til kummerlige kår i et land, som de ikke kender, og med et sprog, som de knap nok forstår. Nogle af dem er konverteret til kristendom, og alene dette er en grund til, at det er livsfarligt for dem at komme til "Talebanland".

Flygtningeadvokater melder om stor aktivitet med at samle de afghanske familier. Der er ofte retssager med efterfølgende fængslinger, eller frihedsberøvelser, som det jo kaldes, hvor enkeltpersoner, ofte fædre, sættes i Ellebækfængslet i Sandholm, for at de ikke skal gå under jorden.

Der går rygter om, at et chartret fly i denne måned skal bringe en stor flok af sted.

Vi håber, at vi med denne demonstration endnu en gang kan gøre den danske befolkning opmærksom på, at vores flygtningepolitik nok er stram, men ikke fair. Det er ikke fair at sende mennesker ud af landet til de usikre og livstruende situationer, der venter dem i det kaos, som politikerne og deres embedsmænd officielt nægter at tro på er realiteterne i Afghanistan. Situationen i dag minder om dengang man sendte irakerne tilbage. Man påstod, at forholdene nu var sikre, så alle kunne hjemsendes. Realiteterne var anderledes. Det ved vi i dag.

I den følgende times tid vil I kunne høre beretninger om flygtningeskæbner så uhyrlige og tragiske, at det er vanskeligt at forstå, at det er beretninger om mennesker, som forgæves har søgt om hjælp og beskyttelse i Danmark. Pressen kvier sig ofte ved at offentliggøre sådanne fortællinger. Derfor kan man stadig høre folk tale om

”bekvemmelighedsflygtninge”. Et udtryk, som i bedste fald kun skyldes uvidenhed.

Hør blot – og tag selv stilling ud fra disse beretninger!

Brev til dronningen

(ved Kenni Hyldahl)

Jeg skriver til dig i håb om at du vil høre min bøn! Jeg er en pige på 14 år, der for 3 år siden kom til Danmark fra Afghanistan. Vi flygtede hertil fordi vi frygtede for vores liv. Der er mange onde mennesker i Afghanistan og kulturen passer ikke altid til vores tankegang. Det er normalt at pigerne bliver gift med ældre mænd, drengene i familierne skal indgå i militæret eller Taliban. Dette er ting vi ikke ønsker i vores familie. Taliban har slået min ældste bror ihjel i et forsøg på at hverve ham til en af deres grupperinger. Min far er blevet tæsket og skudt i samme forsøg og min søster og mor er blevet voldtaget af samme typer mennesker. Vi kan ikke længere leve i sikkerhed i Afghanistan.

Vi har siden ankomsten til Danmark følt os sikre og er glade for at være her, dog er det ikke let, når vi aldrig ved hvor længe vi kan blive her. Min familie har for noget tid siden fået afslag på asyl/opholdstilladelse fordi I, Danmark, ikke stoler på vores historie. Den lyder for usandsynlig... Men den er ikke desto mindre sandheden. Vi forstår godt at det er svært for jer, at forstå hvad der foregår i Afghanistan, når I ikke har levet i det helvede der foregår i vores land. I forstår heller ikke kulturen fordi jeres er så anderledes.

Jeg har fået venner og veninder, jeg har lært sproget, jeg er aktiv i den lokale fodboldklub og det er mine søskende også i deres respektive sportsklubber. Vi vil alle lære sproget og være en del af det danske samfund. Vi vil integrere os og passe ind, gøre Danmark til vores land og være stolte af det.

Vi har fået danske venner der besøger os og indimellem også inviterer os på besøg hos dem, det er vi meget stolte af.

Men nu virker det som om, vi ikke længere kan være her og vi går hver dag og frygter at blive hentet og kørt til grænsen, hvor vi så kan afvente det der sandsynligvis bliver enden på vores liv.

Jeg og vi vil hellere dø end at komme tilbage til helvede i Afghanistan. De venter på os og vil os intet godt. Vi har vanæret dem, ved ikke at ville deltage i Taliban og ved at vi ikke vil gifte os med dem. Selv efter voldtægterne hvor Taliban nu mener de ejer os, har vi udtrykt at vi ikke vil.

Vi bliver nævnt i Dronningens og statsministerens nytårstaler, hvordan kan disse ord ikke gælde? Hvorfor handler det ikke om mennesker når disse mennesker taler? Hvorfor vil de lade os dø?

Vi er bange for vores liv!

Kære Danmark **HJÆLP OS!**

Kærligst

Rokhsar Sediqi

Asylrets tale ved demonstrationen mod tvangsudvisninger til Afghanistan d. 17.1.15

Frihed, lighed og broderskab: europæiske værdier og tvangsudvisninger af børnefamilier til Afghanistan

Frihed, Lighed, Broderskab. Helt uvant og som en følge af terrorangrebet i Paris d. 7. januar, dukker disse ord, der er den franske republiks idealer og som er fulde af løfter og forhåbninger om et frit, ligeligt og menneskeligt samfund, op hos os. Det sker ellers sjældent, at vi her til lands for alvor befatter os med Frankrig eller med andre europæiske lande og deres syn på verden; vi har nok i os selv – og vi er ikke så gode til fransk og tysk; når bare vi kan engelsk, tror vi, at det hele nok skal gå.

Vi bør se verden i en større sammenhæng end vi gør - herunder vores egen rolle i den. Og måske orientere os efter et europæisk standpunkt i den større sammenhæng; eksempelvis nægtede både Frankrig og Tyskland at deltage i Irak krigen, fordi den var en angrebskrig uden FN mandat.

I statsminister Helle Thornings nytårstale fylder verden uden for Danmark næsten intet. Den handler om børn og gamle, om landets økonomi og om, at flygtninge og indvandrere skal arbejde og lære, hvordan vi gør tingene her i Danmark.

Den del af talen, der handler om flygtninge og indvandrere er ubehagelig i sin tone. Her er et citat: "Hvad med de flygtninge og indvandrere, der har været her i 5 eller 10 år – måske længere? Men som stadig ikke forsørger sig selv. Måske har de manglet viljen. Måske blev der ikke stillet de rigtige krav [...]".

Helle Thorning foreslår nyttejobs til flygtninge og siger, at der fx er strande, der skal renses.

Her er et sidste citat. Ordene falder lige efter, at statsministeren har bedyret, hvor hjælpsomme danskerne er over for flygtninge:

"Men vi skal også kunne følge med. Derfor strammer vi mulighederne for familiesammenføring. Og derfor strammer vi reglerne for asyl. Det er første gang i 12 år, at det sker".

Til sammenligning sagde den tyske Bundeskansler Angela Merkel i *sin* nytårstale bl.a.:

"I 2014 måtte vi desuden opleve, at terrororganisationen IS forfølger alle mennesker, der ikke vil underkaste sig dens herskervilje og myrder dem på bestialsk vis. Denne terrororganisation hærger særligt i Syrien og i Nordirak, men den truer også vores værdier her hjemme". [...] Og senere i talen:

"Det er en følge af disse krige og kriser, at der verden over er så mange flygtninge som aldrig før siden 2. verdenskrig. Mange er bogstavelig talt undsluppet døden. Det er en selvfølge, at vi hjælper dem og tager imod mennesker, der søger tilflugt hos os".

I et dansk perspektiv er europæisk flygtningepolitik en benhård konkurrence om at slippe for flest mulige af de flygtninge, der kommer til Europa. Vi ikke alene om det, men vi er helt fremme i skoene.

Et eksempel er de seneste stramninger i Udlændingeloven, der udsætter retten til familiesammenføring med et år for krigsflygtninge og indfører en ny, forringet flygtningestatus. Stramningen er regeringens svar på flygtningene fra Syrien. Den formodes sikkert, at kunne tage luften ud af oppositionens beskyldninger om en for

lempelig udlændingepolitik i den kommende valgkamp; jeg går ud fra, det er derfor, man har fremsat lovforslaget; de store bærende principper i samfundet ofres gladeligt for en lille vending uden smålig skelnen til, hvad det er man smider ud med badevandet. For Helle Thorning er det symbolpolitik, for de personligt berørte er det frygteligt - og vækker vrede, angst og sorg.

Jeg formoder, at det er for at "skaffe plads" til de syriske flygtninge, at regeringen nu tvangsudviser afghanske børnefamilier til et Afghanistan i opløsning, hvor terrorbomberne springer - og IS for ganske nylig er trængt frem i Helmand provinsen, således at Taleban og IS bekriger hinanden der.

Vi må konstatere, at tvangsudvisningerne af børnefamilier i hvert fald ikke kan begrundes med stabile forhold i Afghanistan.

I Danmark - et land med mange affolkede landsbyer, en aldrende befolkning og et lavt børnetal - burde det være en fordel, at flygtninge og deres børn skaber sig et liv her; til gavn og glæde for alle parter. Det burde ikke være svært at forstå for en regering, der er besat af regneark og prognoser. Vi har brug for indbyggere i Danmark, vi har brug for børn.

Når Danmark udviser børnefamilier til Afghanistan underminerer vi internationale konventioner og samfundets menneskelighed på samme tid - og på den baggrund klinger det hult, når statsminister Helle Thorning som en reaktion på terroranslaget i Frankrig pludselig taler om værdier. Om Vestlige værdier, forstås. For statsministeren mener tilsyneladende ikke, det er politisk opportunt offentligt at tilstå, at menneskerettighederne - retten til at ytre sig frit er en af dem - er universelle og at kampen for menneskerettigheder foregår overalt på kloden - også der, hvor diktatur eller lovløse voldsregimer hersker og hvor der er en meget høj risiko for, at man betaler en meget høj pris for sin kamp.

Hvis Danmark vil støtte kampen for frihed og menneskerettigheder i lande langt fra os - den bedste langsigtede anti-terror strategi vi kan anlægge - skal vi blandt andet i ord og handling styrke menneskerettighederne og internationale konventioner hos os selv - og bakke aktivt op om dem over for andre lande. Vi skal sikre flygtnings retssikkerhed i vores eget land - herunder udføre en redelig sagsbehandling, der udviser behørigt respekt for og hensyn til internationale konventioner og de faktiske forhold i flygtnings hjemland.

Med hensyn til afghanske børnefamilier og uledsagede flygtningebørn kunne man tilføje, at der vel næppe ville findes bedre ambassadører for såkaldte "vestlige værdier" end dem, når børnene bliver voksne engang - hvis vi lod dem vokse op og leve deres liv her i fred og ro; og at deres indstilling vel uvilkårligt ville flyde tilbage til Afghanistan engang - fordi vi i praksis har vist, at vi tager menneskerettighederne alvorligt.

Man bør huske den historiske baggrund for Verdenserklæringerne om Menneskerettighederne: 2. verdenskrigs folkemord og barbari, og man bør huske på hensigten med Verdenserklæringen om Menneskerettighederne: at beskytte det enkelte individ mod overgreb fra staten og sikre dets politiske og sociale rettigheder. Man bør huske på, at de FN konventioner, der siden er kommet til, fx Flygtningekonventionen, Konventionen mod tortur og Børnekonventionen, uddyber særlige områder i Verdenserklæringen om Menneskerettighederne, således at eksempelvis flygtninge og børn er eksplicit omfattet af disse.

På den baggrund er det særdeles alvorligt, når Danmark har sin egen definition af, hvornår man er flygtning, som adskiller sig fra FN's, og når Danmark ikke overholder Børnekonventionen.

Stephane Hessel er franskmand. Født i 1917 i Berlin af tyske forældre. Han kom til Frankrig i 1924, og var aktiv modstandsmand under krigen. Han blev fængslet, og tortureret af Gestapo og skulle have været henrettet. Han er en af dem, der har været med til, at udforme Verdenserklæringen om Menneskerettighederne. Med *den* personlige bagage skriver han i sin lille, fantastiske bog, "Gør Oprør", der udkom i 2011: " Det påhviler os alle at sikre, at vores samfund forbliver et samfund, vi kan være stolte af: Ikke dette samfund med papirløse indvandrere, udvisninger og mistænkeliggørelse af indvandrere, ikke dette samfund, hvor man sætter spørgsmålstejn ved pensionerne og ved de opnåede sociale rettigheder, ikke dette samfund, hvor medierne er i hænderne på de velbæjede. [...] Senere skriver han: "De rettigheder, som er formuleret i FN's Verdenserklæringen om Menneskerettighederne er universelle, og hvis I støder på nogen, der ikke nyder godt af dem, så vis medmenneskelighed og hjælp dem med at erobre dem".

"Alle mennesker er født frie og lige i værdighed og rettigheder. De er udstyret med fornuft og samvittighed, og de bør handle mod hverandre i en broderskabets ånd", sådan lyder artikel 1 i Verdenserklæringen om menneskerettighederne fra 1948. Lad os handle i broderskabets ånd og stoppe tvangsudvisningerne af børnefamilier til Afghanistan! Lad os undgå endnu en skamlet, som den vi fik, da vi tvangsudviste irakiske flygtninge, fordi alt nu angiveligt var stabilt og roligt i Irak.

Lad os arbejde for Frihed, Lighed, Broderskab – og lad os i dag med taknemmelighed tænke på en, som er blevet symbol på netop dette: den 24 årige Lassana Bathily, som kom til Frankrig fra Mali i 2006, og arbejder i det kosher supermarked i Paris, hvor gidseltagningen fandt sted fredag d. 9. januar.

Han hjalp adskillige mennesker med at skjule sig i supermarkedets kælder – blandt dem var et spædbarn.

Lassana Bathily er muslim og beder på sit arbejde. Han blev interviewet på fransk TV og sagde rammende og beskedent: "Ja, jeg har hjulpet jøder. Vi er brødre. Det er ikke et spørgsmål om jøder, kristne eller muslimer. Vi er alle i samme båd"

Det er hans ord, hans navn og hans ansigt vi bør indprente os i stedet for attentatmændenes og gidseltagerens – for i hans ord ligger et håb for menneskeheden om fredelig sameksistens.

Tak for ordet.

Asylret, Johanna Haas, 17.1.15

Amanda Houman, Asylret

(Udviste familier)

Vi i Asylret er dybt forfærdede og bekymrede over den måde vi i Danmark behandler medmennesker, som desperat har brug for beskyttelse.

Verden oplever lige nu den hidtil største flygtningekrise. Danmark håndterer det ved at lukke grænserne og ved at tvangsudvise de mennesker, som kommer hertil i håbet om et værdigt og sikkert liv for dem selv og for deres familier.

Lige nu tvangsudviser de danske myndigheder hastigt afghanske flygtninge tilbage til et land hvor situationen er eskaleret indenfor de sidste par år. Dagligt er der dødelige angreb og vold i gaderne.

Den danske regering tvangsudviser familier med børn til at leve på gaden uden mad, uden varme og uden beskyttelse.

Det skete endnu en gang d. 7 december 2014 (for en måned siden) at en familie med fem børn blev tvangsudvist efter at have levet fire år på et dansk asylcenter.

På nuværende tidspunkt overlever de på gaden i vinterkulden. De har ikke noget mad eller vand, og både mor, far og det ældste barn har høj feber. Familien har ingen midler til beskytte sig selv.

Familier der er flygtet har typisk finansieret flugten med deres levevej og salg af deres bolig - og derfor er ved en tvangsudvisning ringere stillet end den øvrige befolkning. De vender altså tilbage med ingenting.

Det er ikke blot en krænkelse af fundamentale rettigheder - det er umenneskeligt og uanstændigt.

Mange flygtninge er allerede dybt traumatiserede når de ved deres ankomst søger Danmarks beskyttelse, og når de bliver udvist vender de tilbage uden nogle ressourcer: hverken økonomiske eller psykiske.

Flygtninge lever ofte i årevis isoleret fra det danske samfund på de fjerntliggende asylcentre, med frygten for hvad der skal ske dem, frygten for ikke at kunne beskytte deres børn, og frygten for pludseligt at blive sendt tilbage til det sted de er flygtet fra.

(Adskilte familier)

De danske myndigheders udlændingepolitik og udvisningspraksis har også den konsekvens at familier bliver splittet ad. Det bryder med menneskerettigheden til familiens enhed, og krænker børns ret til at være sammen med deres forældre.

I Danmark går vi gang på gang på kompromis med børnekonventionen - den konvention som har til formål at beskytte børnenes tarv.

Det er for nyligt sket at en afghansk familiefar til to børn er blevet tvangsudvist, imens mor og børn var nødsaget til at gå under jorden i Danmark.

Moren og børnene er forsvundet - og deres skæbne forbliver uvist. Vi finder det absurd at justitsministeriet direkte bryder børnekonventionen ved at tvinge familier til at blive skilt ad.

(Familier under jorden)

Denne her form for uanstændig udlændingepolitik tvinger flygtninge til at træffe det

ulykkelige valg at gå under jorden af frygt for at blive forfulgt og dræbt i deres hjemland. Under jorden lever de fuldstændig afskåret fra det danske samfund - og fuldstændigt uden rettigheder. De har hverken adgang til læge, arbejde, juridisk hjælp eller uddannelse. De bliver frataget alle de velfærdsgoder som vi ellers nyder så godt af i det rige, danske samfund. Livet under jorden er usikkert og uværdigt.

Jeg har selv kigget familier under jorden i øjnene og set hvordan forældrene desperat forsøger at holde sammen på deres familie. Jeg har set hvordan det tærer på dem, hvordan de bekymrer sig om deres børn - hvordan de bliver frataget muligheden til at kunne give deres børn de mest basale ting i livet. Jeg har set hvordan børnene kastes ud i den mest ekstreme form for uvished, og jeg ser at de mærker det hele og at de ved at deres livsgrundlag når som helst kan forsvinde.

Jeg ser konsekvenserne af den måde vi behandler flygtninge i Danmark.

Det er en absurd kontrast - Vi er det land i verden man allerhelst skal fødes i, og samtidigt et land man ikke kan flygte til.

Danmarks behandling af flygtninge er umenneskelig og uretfærdig!

Men heldigvis står vi en masse mennesker her, som protesterer og kræver ændringer. Og vi bliver hele tiden flere og flere. Lad os stå sammen om at vise den danske regering, at vi kræver en human asylpolitik, og at vi vil have medmenneskeligheden tilbage!

Mortesas flygtningeskæbne ? en tragedie uden ende

Leif Bork Hansen.

En uge før jul blev Mortesa Yousofi taget af politiet i Sandholm og frihedsberøvet i Ellebæk-fængslet med henblik på tvangsudvisning til Afghanistan. Familien er i chok.

Allerede i 1995 lykkedes det Mortesas far at flygte til Danmark på grund af forfølgelse fra taleban. Han fik kun de to ældste børn med sig. Moderen og de tre yngste børn blev holdt under voldelige og slavelignende forhold af moderens bror, der tilhører taleban.

Først i 2009 lykkedes det Mortesas mor at blive genforenet med sin ægtefælle og deres to ældste børn i Danmark. Ligeledes i løbet af 2009 lykkedes det Mortesa og hans søster at flygte til Danmark. Det lykkedes ikke for de to søskende at få deres yngste bror med. Familien har ikke hørt fra ham siden.

Hele familien har fået ophold i Danmark undtagen Mortesa.

Mortesa har flere gang forsøgt selvmord i desperation over risikoen for at blive tvangstilbagesendt til Afghanistan med udsigt til ny undertrykkelse, tvangsadskilt fra hele sin familie i Danmark.

Rigspolitiet oplyste forleden i Hillerød ret, at Mortesa vil blive tvangstilbagesendt til Afghanistan på tirsdag den 20.januar.

Jeg har henvendt mig til justitsminister Mette Frederiksen og bedt hende stoppe udvisningen, men har endnu intet hørt. Tiden er ved at løbe ud.

Dronning Margrethe opfordrede os i sin nytårstale til at vise medmenneskelighed mod flygtninge, ?hjælpe dem med at finde sig til rette i samfundet, sådan at de kan få fodfæste og klare sig selv.? Er vi blevet bange for at vise medmenneskelighed? Er det blevet udansk?

?Alle rejser til Afghanistan frarådes.? Kan man læse på udenrigsministeriets rejsevejledning for Afghanistan. Den fortsætter: ?Der er aktuelt en forhøjet risiko for terrorangreb i hele landet, herunder Kabul, hvor der den seneste tid er sket en række angreb bl.a. på udenlandske mål. Da der fortsat pågår væbnede konflikter i Afghanistan, er der en generel risiko ved at opholde sig i landet. Desuden er der en alvorlig risiko for vilkårlige terroranslag og bortførelser.?

Mortesa er allerede i talebans søgelys. På tirsdag afgår hans fly med kurs mod Afghanistan! Kan vi forhindre den tragedie? Det er bl.a. derfor, vi står her i dag.

Vi sender afghanere tilbage til ragnarok

Kristina Stoltz, den. 17. 1 2015

Hvis man vil gøre sig forhåbninger om at blive valgt eller genvalgt som statsminister her i Danmark, skal man stramme flygtningepolitikken. Og man skal gøre det endnu sværere for de flygtninge, som allerede er her at blive, og så godt som umuligt at få bragt deres familier hertil. Du så da også stolt og tilfreds ud, Helle Thorning Schmidt, da du i din nytårstale fortalte nationen, at regeringen for første gang i 12 år nu strammer mulighederne for familiesammenføring og reglerne for asyl.

Du går til valg under sloganet "Det Danmark, du kender" – vi skal bevare det Danmark vi kender, og dette indebærer åbenbart, at vi lukker os om vores eget lille stammesamfund, som du kalder det bedste i verden. Men det indebærer også, hvilket du undlader at komme ind på, at vi trods økonomiske kriser og konstante nedskæringer i den offentlige sektor, bruger millioner af kroner på at føre krige ude i verden.

En af de længste krige, vi har deltaget i, er den i Afghanistan, som regeringen har forsøgt at bilde befolkningen ind, at vi har genopbygget og derfor sagtens kan sende flygtninge tilbage til. Men faktum er, at Afghanistan er et land under fortsat nedbrydning.

Jeg tror, de fleste danskere vil føle sig dybt krænket over at være repræsenteret af en statsminister, der i sin nytårstale siger, at vi er et gæstfrit land, som skal lægge en endnu større indsats for at integrere de flygtninge, som bor her og dernæst, kun få uger senere, sender familier tilbage til en ikke bare uvis, men yderst farlig skæbne i Afghanistan.

Jeg tror også, at danskerne ville blive temmelig rystede, hvis du, Helle, i stedet for at bryste dig med al den gode hjælp, vi yder ude i verden, lagde kortene på bordet og stod ved, at hverken vores bomber eller vores penge har genopbygget et land som Afghanistan.

I din nytårstale siger du, at du ikke er i tvivl om, at vi hjælper flest flygtninge ved at assistere dem ude i verden frem for at lukke dem ind i Danmark. Hvis dette var korrekt, ville vi nok ikke se så store flygtningestrømme som tilfældet er, og hvis den hjælp du taler om henviser til vores to fejlslagne krige i Irak og Afghanistan, må jeg lige korrigere din definition på at hjælpe. For faktum er, at de to krige, vi har ført i Irak og Afghanistan, har resulteret i komplet fejlslagne demokratier – begge er i dag lande i total opløsning.

Det Afghanistan, som vi officielt forlod den. 1. januar 2015 befinder sig i en voldspiral, ingen aner hvordan skal ende.

Vil du, Helle Thorning Schmidt sende børnefamilier tilbage dertil, når du ved, at Taleban har mere blod på tanden end nogensinde, og når du ved, at de er særligt ude efter

tilbagevendende flygtninge?

Vil vi danskere finde os i, at vores lands leder sender børn, som kunne have fortsat en tryk og god opvækst her, som allerede er godt i gang, i armene på barbariske bødler?

Sandheden er at Afghanistan er ragnarok. 2014 blev det blodigste år siden invasionen i 2002, hvor langt flere civile, herunder kvinder og børn, blev sårede eller dræbt end tilfældet var i årene forinden. Og hvad skyldes det så? Jo, det skyldes blandt andet, at det på ingen som helst måde er lykkedes de danske tropper at nedkæmpe den fjende, som Danmark aldrig ulejlignede sig med at sætte sig ordentligt ind i, hvem var, og som vi derfor heller ikke, ligegyldigt hvor mange milliarder af kroner regeringen postede ind krigsmaskinen, forstod at blive af med.

Den tilsyneladende fremgang vi så mellem 2009 og 2012, da USA forøgede troppeantallet betydeligt, skyldtes helt banalt det, at der blev sat en prop i voldspiralen; oprørerne tog sig en pause, de ladede op i den tid koalitionen var for talstærk for dem at gå op imod, og nu, efter at de vestlige tropper mere eller mindre har forladt landet, er de tilbage for fuld styrke og ingen politisk løsning synes inden for rækkevidde:

Stadigt større horder af oprørere stormer checkpoints, som ikke længere er tilstrækkeligt bevogtede. De rykker ind i de urbane områder, og det er nu blevet dagligdag, at der i Kabul og andre større byer finder bombeeksplosioner sted i befolkningstætte egne, hvis ikke overfald og kidnapninger. Men det er ikke kun oprørerne, der begår vold. En stigende grad af magtmisbrug både i form af korrupsion, men også i mere alvorlig grad i form af overfald, tortur og drab udøves af myndighederne. En ung afghansk kunstner, som netop var på besøg i Danmark i forbindelse med fotoudstillingen inde i Nikolaj kirke, 'Afghan Tales', fortalte mig, at de sidste hun ville stole på i Kabul, var politiet, som øjensynligt både stjæler fra og overfalder civile på gadeplan.

En tretten år lang krig, der kostede noget nær en milliard dollars, er endt i totalt kaos. Afghanistan er i dag et land hærget af terror, korrupsion og magtmisbrug. Et land som Ngo'erne flygter ud af, fordi de frygter ikke at overleve, hvis de bliver. Et land hvis sidste valg ifølge valgobservatører fra EU bar præg af så meget svindel, at det er at sammenligne med nordkoreanske tilstande. Et land, hvis sikkerhed hviler på så skrøbeligt et fundament, at vi må gå ud fra, at det ligesom i Irak skrider fuldstændig, så snart vi trækker støtten. I de sidste tretten år har vi postet så mange penge ind i udviklingshjælpen til Afghanistan, at den langt overgår amerikanernes Marshall-hjælp til Europa efter Anden Verdenskrig. Men hvad i al verden er de penge gået til?

Mindre end 50 % af alle afghanske børn går i skole. Ifølge FN er den konfliktrelaterede vold og usikkerhed i landet årsag til, at antallet af internt fordrevne afghanere hele tiden er i vækst. Den 31. december 2013 var antallet af internt fordrevne afghanere helt oppe på 631.286 personer og mere end halvdelen af disse var blevet fordrevet i løbet af de sidste tre år. Internt fordrevne afghanere regnes for nogle af de mest sårbare grupper i befolkningen, fordi de ofte har svært ved at finde både job og bolig og mange ender i lejre eller på gaden.

Siden 2002 er mere end 5,8 millioner afghanske flygtninge vendt tilbage til Afghanistan og repræsenterer således 25 procent af den samlede afghanske befolkning. Mere end 40 procent af disse tilbagevendende har været ude af stand til reintegrere i deres tidligere miljøer, hvilket i mange tilfælde har ført til intern fordrivelse. Op til 60 procent af de tilbagevendende flygtninge har store problemer med at genopbygge et liv, og man skønner at cirka en tredjedel af de internt fordrevne i byerne er tilbagevendende flygtninge.

Derfor må du, statsminister, og hele din regering, indse, at al den såkaldte hjælp, som I har postet i landet, både i form af bomber og penge er slået fejl. Afghanistan er ikke et land under opbygning. Det er et land i sammenbrud. Når du, Helle, med et moderligt smil om læben i din nytårstale forsikrer os om, at du ikke er tvivl om, at vi hjælper flest og bedst ved at hjælpe ude i verden, så er det i hvert fald ikke Afghanistan, du taler om. Og det ved du også godt, men du er alligevel parat til at sende afghanere tilbage til det land, som alle rapporter peger på ikke er i stand til at tage ordentligt imod og reintegrere tilbagevendende landsmænd. Det er familier. Børn, hvoraf nogle af dem er født i Danmark. Børn der går i dansk skole, taler dansk og spiller de danske fodboldkampe, som du er så begejstret for. Børn, der føler sig hjemme i Danmark og som, når de vender tilbage til Afghanistan, vil være i stor fare for overgreb, og som desuden vil få meget svært ved at finde fodfæste i et land, der i forvejen er sunket i knæ og ikke evner at sørge for sin befolkning.

Det er ikke til at fatte, at regeringen har brugt så mange danske skatte kroner på fejlslagne krige under påskud af at ville hjælpe, men nu ikke vil hjælpe de relativt få afghanere som blandt andet har søgt asyl her i Danmark, fordi vi har ført en årelang krig i deres hjemland. Og det er ikke bare en sorgens dag, men også en skammens og nederlagets dag for vores humanitet, for vores såkaldte danske selvforståelse, hvis du, Helle Thorning Schmidt, smider afghanske familier på porten.